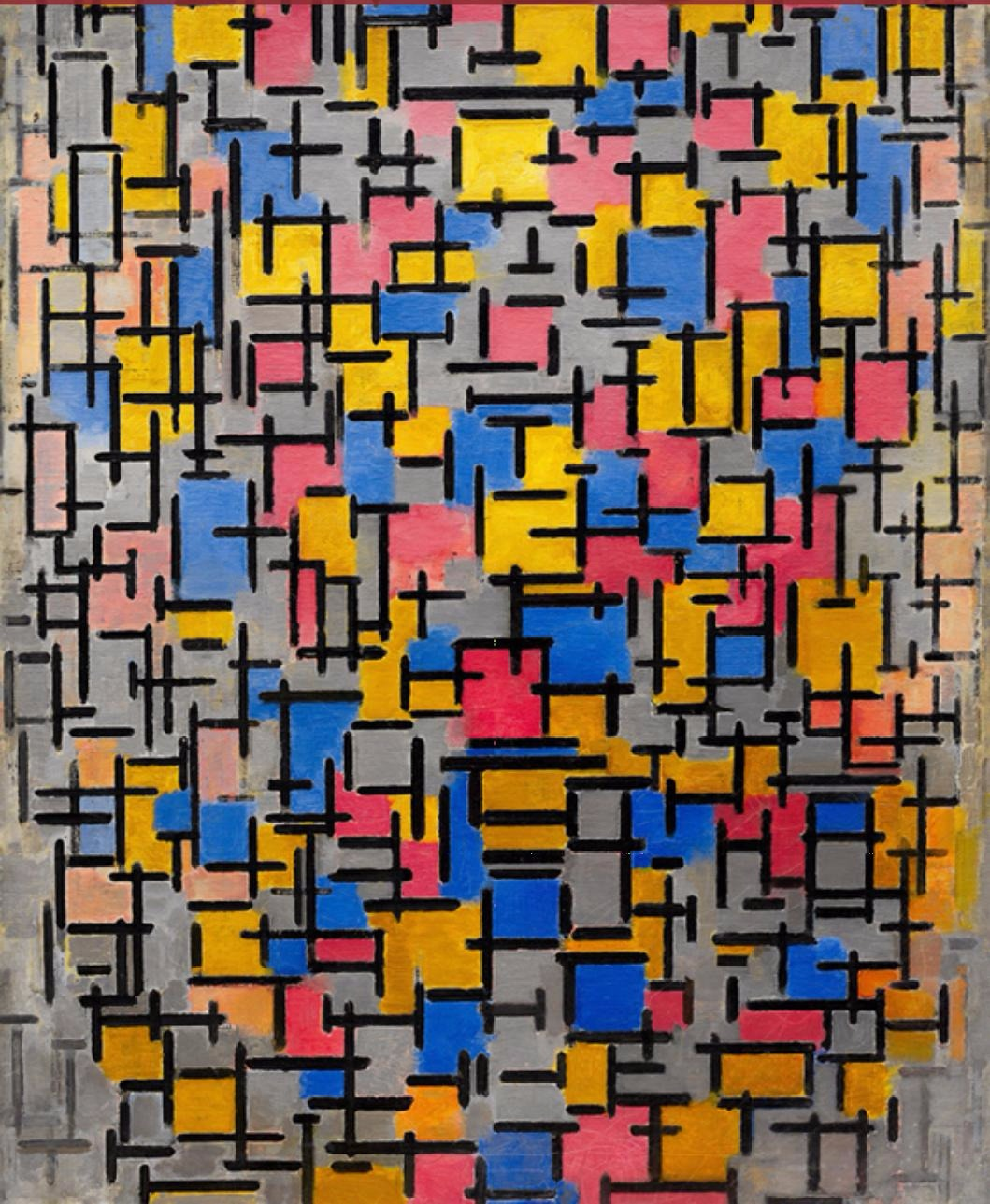
10. YIL

AZİZM SANAT ÖRGÜTÜ

SANAT AYDINLANMA İÇİNDİR

AĞUSTOS 2017

SAYI 116

AZİZM SANAT ÖRGÜTÜ

E-Dergi
116. Sayı Yayın Kurulu
Deniz Eren
Gülbike Yıldırım
Onur Keşaplı
Orçun Üzüm

Tasarım
Elif Budak
Selçuk Korkmaz

Ön Kapak
Kompozisyon
Piet Mondrain
1916

Arka Kapak
Geyiğin Karanlık Bağbozumu
Murat Gümüş
2017

Twitter
@AzizmSanat

Facebook
/azizmsanat

Instagram
/azizm.sanat

E-Mail
azizm.sanat@gmail.com

www.azizmsanat.org

İÇİNDEKİLER

EDİTÖRDEN

Ahmet Cemal gibi "aydın" sözcüğünün hakkını yaşamı boyunca üretimi ve aktarımıyla verebilmeyi başaran bir değeri yitirdiğimizde, ülkede şu sıralar hemen her alanda deneme sürüşlerine geçen şeriat uygulamalarının ağırlığı daha da artıyor. Ahmet Cemal gibi bir aydın kuşağının yerini dolduramayacak olmak başlı başına ağırken, ülke gerçeklerini ciddiye alır izlenimi vermelerine karşın, hegemonya karşıtlarının alıklığı yükün dayanılmazlığını sağlıyor. Daha önce birkaç kez yinelediğimiz üzere ne ülkemizde ne de dünyadaki piyasacı-gerici sistemin geleceği yok. "Kral Çıplak" ve şimdiki zaman dışında kapladığı bir boyut yok. Ancak şimdiki zamanı uzatma noktasında her kulvarda elinden geleni yapıyor. Varlık – yokluk yelpazesinde seyrettiğinin farkında olanlar elbette bu şekilde davranacaklar. Sorun buna karşıt olma iddiasının tembelliğinde, dayanışma bilmezliğinde ve de çok sahip çıktığı akılcılığı uygulama konusunda beceriksizliğinde yatmakta. İrili ufaklı kutucuklar halinde raflarda çürüyen yapılar bir Pandora beklercesine kapaklarının kaldırılacağı ve dünyaya salınacakları günü bekliyorlar. Her biri "umut" dolu, her biri hakikatin yegânesini sırtlamanın verdiği özgüven, kibir ve temelsiz gurur ile başka kutulara benzemez olmanın vurgusu ile heyecan içinde alıcısını bekliyor. Her biri lekeli, her biri birer güç odağı ve neyse ki güç sevdalısı çoğunluk tarafından hepsine yetecek kadar alıcı var. O yüzden hepsi haklı, diğerinden daha haklı, benzese de benzemez şekilde haklı. Taşlamaktan bıkmadığımız bu düşüklüğün ülke muhalefetinin tüm dokusuna işlemiş oluşunu seyretmek keyifli bir boş zaman aracı değil. Aksine şimdiki zamanın geniş zamana yayılmasına ön ayak oluşları ve topyekûn çırpınır halde oluşumuzun üzüntüsü, bütünlüklü düşünüldüğünde elde somutlaşarak gelecek zamanı şimdikine taşıyabilecek olasılığını

ötelemeleri ile dışa vurmasına karşın sessiz kalan öfkenin düeti sanrı hissine dönüşüyor. Bu sanrının, Ahmet Cemal daha birkaç yıl önce kutularına yaklaştı diye tanrılaştıranların, kutudan uzaklaşınca lanetlemeleri, şimdiyse Cemal'in ölümüyle anma yarışına girmeleri gibi tutarsız sahnelerle dolu oluşu Azizm'in her şeye rağmen zinde kalmasını sağlayan noktalarından. Birileri tutarsızlık denizinde karayı görmeli, mümkün olduğunca da başkalarına göstermeli, en azından denemeli. Azizm Sanat Örgütü, deniyor!

116. sayımız sinema ağırlıklı içeriğiyle uzun bir aradan sonra yedinci sanatla açılıyor. Son dönemde farklı hatlarda aykırı duruşlarıyla dikkat çekerek Akademi Ödülleri, Cannes Film Festivali ve doğu Avrupa sinemasında ses getiren üç filmin eleştirildiği yazılar, yukarıda daha çok ülkemiz adına getirdiğimiz eleştirilerin dünyanın geri kalanından bağımsız olamayacağını gösterir şekilde. Ayrıksılık derdinde, mesaj kaygısı taşıyan farklı coğrafyadan üç filmin de sinema tarihi ile kıyaslandığındaki zayıflığı, post modern zamanların çürümüşlüğünde beğeni ve etkilenme eşiklerimizin de düştüğünü kanıtlıyor. **İvan Tverdovskiy'in** ilk uzun metrajı *Islah Sınıfı*, insanın kötülüğüne öylesine odaklanıyor ki çıkarım olarak türümüzden nefretten başka yol kalmıyor geriye. **Joohn-ho Bong**'un *Okja*'sı ise çıkardığı onca gürültünün ardında neşesiz dünya sorunlarını neşeli bir parodi eşliğinde taşlamak isteyen samimiyetsizliği ile bugüne dek etrafında inşa edilen dokunulmazlığın, çıplak kralın kıyafeti gibi çoklu bir yalanın parçası olduğunu gösteriyor. **Barry Jenkins**'in, Hollywood'un müzikal mastürbasyonu *La La Land*'i aşarak En İyi Film dalında Oscar kazanan filmi *Ay Işığı* ise stilize biçimine rağmen günah çıkartmak isteyen Akademi düşünüldüğünde sığ sularda yüzmeyi tercih ederek çoktan kat edilmiş kazanımları ileriye taşıma gibi bir derdi olmayan bir seyirlik olarak göze çarpıyor. Sanatsal ve düşünsel olarak kırılmalara imkân tanımayacak ölçüde bükülmüş bir eğride

süregelen bu devinimi aşmanın yollarını aramak, türümüz ve zamanımız adına herkesin görevi olmalı.

Sanat Aydınlanma İçindir!

Azizm'in Notu: Azizm Sanat E-Dergi'nin **Eylül 2017** tarihli **117. sayı**sında, otuz yılı aşkın süredir müzik, edebiyat, sinema alanlarında durmaksızın üreten çok yönlü ve sıra dışı sanatçı **Nick Cave**'in 60. yaş günü onuruna, Nick Cave dosyasıyla yayında olacağız. Öncelikli olarak dosya ile bağlantılı olmak kaydıyla yazınsal ve görsel çalışmalarınızı, **28 Ağustos 2017** tarihine kadar azizm.sanat@gmail.com adresinden yayın kurulumuza iletebilirsiniz.

Islah Edilesi İnsanlığın Bitmek Bilmeyen Hikâyeleri

Onur Keşaplı

Son yıllarda sansürlerden doğan haklı ancak yetersiz boykotlar neticesinde başka bir hüviyete bürünen festivallerimizin en köklülerinden olan Ankara Film Festivali'nde izleyiciyle buluşan ancak sonrasında ülke çapında gösterime çıkmayan, *Islah Sınıfı*, bir türlü sonu gelmeyen "insan kötüdür" önermesine rağmen ilgi çekici bir seyirlik sunuyor.

1988 doğumlu genç yönetmen **İvan Tverdovskiy**'in ilk uzun metrajı olan *Islah Sınıfı*, evde eğitim görmekten bunalan engelli öğrencinin, sosyalleşme ve gelecekte eğitimine devam edebilme amacıyla örgün eğitime girme çabası sonucunda sorunlu/engelli öğrencilerin sınıfında yaşadıklarını anlatıyor. Ana karakter Lena da dâhil olmak üzere hiçbir karakteri ayakları yere basacak düzeyde derinleştirme gayesi taşımayan filmin senaryosu, bir çocuk psikoloğu olan **Ekaterina Murashova**'nın aynı adlı romanından serbest bir uyarlama olarak kaleme alınmış. Serbest sözcüğü burada önemli, zira filmin gelişme, kırılma ve çözüm evrelerinde

yaşanan temelsiz kötülüklerin ne kadarının özgün metinden ne kadarı uyarlama safhasından kaynaklandığı bilinemiyor.

Lena'nın sınıf arkadaşı Anton ile aşkı, filmin aydınlık yüzünü oluştururken, bu aşk yüzünden bir anda şeytanlaşan sınıf arkadaşlarının çifte ve özellikle Lena'ya yaptıkları *Islah Sınıfı*'nın karanlığı oluyor. Yerinde bir mizah dozu, eğitim sisteminin yetersizliğine dair az da olsa eleştirel yaklaşım ve dışlanmış öğrencilerin dayanışmasıyla daha çok ABD sinemasından alışık olduğumuz "sorunlu öğrenci filmleri"nin nitelikli bir örneği olarak başlayan film, izleyiciye rahatsızlık verip öfke uyandırma dışında bir amaç taşımayan kırılmasıyla amaçsızlaşıyor. Daha önce iyi olduğunu düşündüğümüz karakterlerin bile nasıl da şeytanlaşabileceğini göstererek filmdeki herkesin Lena'ya kötülük yapması, haklı olarak "insanlık bu kadar kötü mü?" sorusunu sorduruyor. Tecavüz sahnesinin çığlığı ve senaryodaki mantıksızlıklar ile adeta Yeşilçam seviyesine inen film, içeriği ve de hareketli kamera kullanımıyla beslenen stilize yönetimi ile İskandinav sinemasına yaklaşıyor. Yönetmen Tverdovskiy'in geçmişine baktığımızda **Lars von Trier** ve özellikle Trier'in *Karanlıkta Dans* filmine duyduğu hayranlığı öğrenmek şaşırtıcı olmuyor.

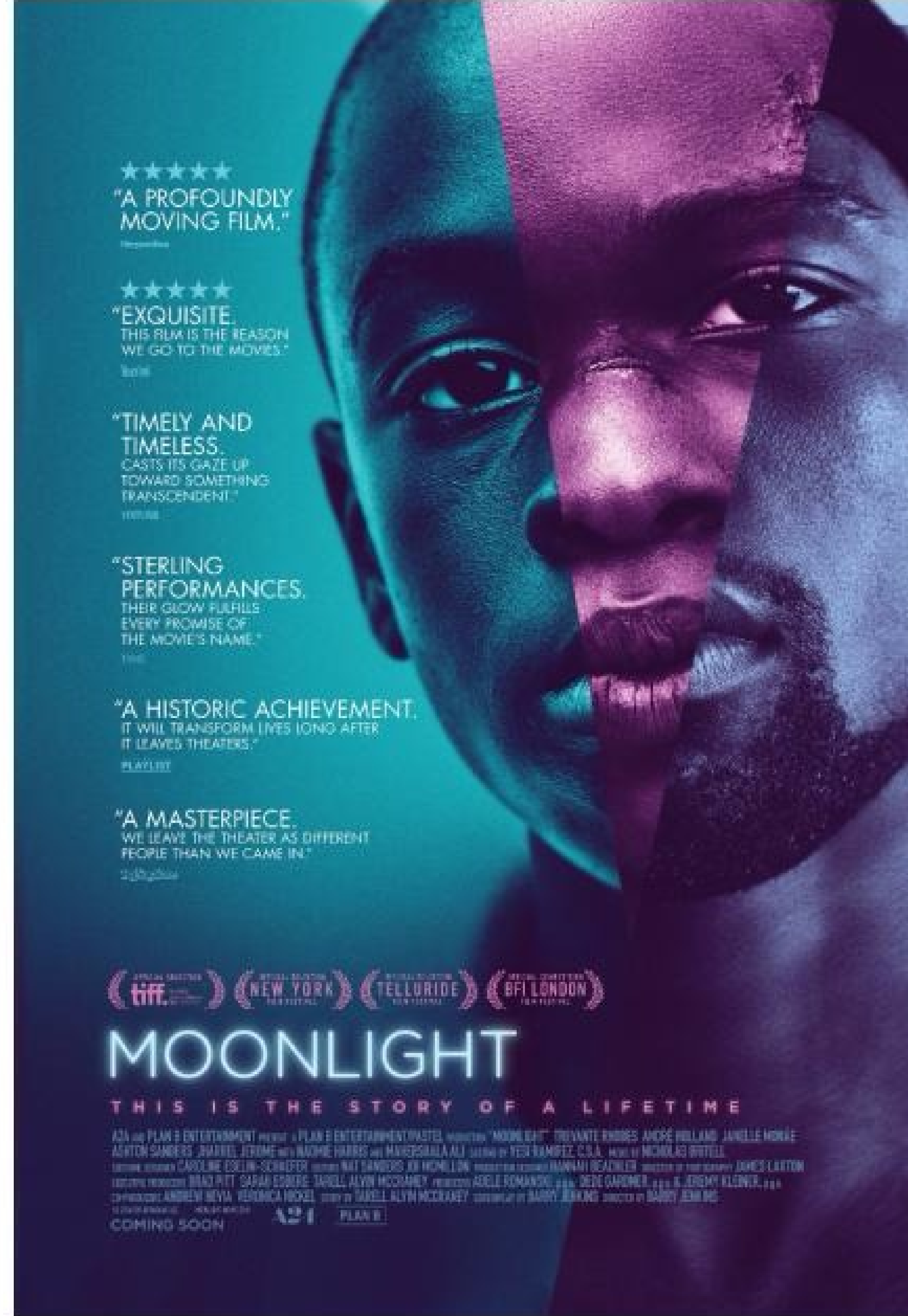
Benzer önermelere ve biçime sahip filmlerin küresel ölçekte on yıllardır ödül ve övgülerle karşılanması maalesef *Islah Sınıfı* için de geçerli. Zaten genç yönetmenin ilk filminde mevcut eğilim neticesinde hazır bekleyen ilgi ve beğeniyi karşılayacak her detaya başvurduğu görülüyor. Buna karşın birçok festivalden ödüllerle dönen *Islah Sınıfı*'nın Türkiye'de genel gösterim amaçlı bir dağıtımcı bulamayışı ise şaşırtıcı.

İçerik ve biçiminden bağımsız olarak Tverdovskiy'in filminde kuşağına ve özellikle ülkemizdeki sinemacılara ders olacak es geçilmemesi gereken ince bir detay yer alıyor. Filmin açılış ve kapanış kredilerinde yazılar sadece Rusça. Kısa filmcilerin bile İngilizce krediler yazmayı marifet sandığı ülkemizde, sinema tarihinin güçlü yönetmenleri ve sinemalarına içkin olan ana dilde kredi yazıları tercihini hatırlatmakta fayda var.

Ay Işığı: Little, Chrion ve Black

Deniz Eren

Yumurta ve spermden meydana gelen insan, var oluşunun kendisine nasıl bir yaşam sunacağını bilemez. Tıpkı Miami'nin çetin mahallelerinden birinde, ırkçılığın ve ötekileştirmenin kol gezdiği ABD'de büyüyen Chrion gibi…

Eşitlik daha yaşamın ilk dakikalarından itibaren rafa kaldırılan bir idealizm olduğu için her insan yaşadığı dünyada kendine bir yer edinmek, yer açmak ister. İnsanın yaşamı boyunca vermiş olduğu bu savaş kendini keşfetme isteği ve varoluşundan gelmektedir. Bu yılki çalkantılı Oscar Ödülleri'nde öne çıkan *Ay Işığı / Moonlight* tam da bu mücadelenin filmi.

Ay Işığı, Chrion adında siyah bir Amerikalının büyüme hikâyesini anlatıyor. Little, Chrion ve Black olarak üç farklı zamanda işlenen film on altı yıla yayılan bir hayat kesitini gözler önüne seriyor. Filmin erken kırılmalarından birine ev sahipliği yapan Little bölümü, ana karakterin kendisini hırpalamak isteyen yaşıtlarından kaçarak izbe bir eve sığınmasıyla başlıyor. Daha sonra Juan (**Mahershala Ali**) adlı bir uyuşturucu satıcısının Little'a nasıl ayna görevi görerek göz kulak olduğuna ve onu topluma geri kazandırma sürecine tanıklık ediyoruz. Annesi ve arkadaşlarıyla bitmek bilmeyen bir çatışma halinde olan Little'da bu çatışmanın yarattığı ruhsal sarsıntı sonucunda hayata bakış açısının ve yaşadığı kimlik arayışının şekillendiğini görmekteyiz. Cinsel eğiliminin diğer çocuklara göre farklı olması ve bu farklılığın toplum tarafından benimsenmemesinden kaynaklı bir iç çatışmaya sürüklenen ana karakterin baba figürü olarak karşımıza çıkan Juan tarafından olduğu gibi kabul görmesi Little'in içe kapanık halinden çıkmasını sağlıyor. Uyuşturucu bağımlısı olan annesinin Little'a "ibne" diye bağırması ve Little'ın Juan'a gidip "ben ibne miyim?" diye sorması üzerine almış olduğu cevap bu bölümü özetler nitelikte.

Üç evreden oluşan filmde yönetmen **Barry Jenkins**'in Hollywood'a ve Amerikan toplumuna yönelik eleştirel bir tavır takındığını söyleyebiliriz. Şöyle ki Hollywood sinemasında siyah oyuncular genellikle yan rollerde yer alırken *Ay Işığı* filmine baktığımızda oyuncuların tümünün siyah oluşu *Ay Işığı*'nı ana akım Hollywood yapımları arasında dikkat çekici bir noktaya taşıyor. Diğer yandan aile kavramının alt üst edildiği filmde karakterlerin büyük bölümünün uyuşturucuyla bağlantılı oluşu Amerikan toplumun yozlaşmışlığını gözler önüne seriyor.

Filmin ikinci bölümünde, ortaokula giden ve Juan'nın yol göstericiliğiyle kendini ilk kez tanımlayabilen Chrion (**Ashton Sanders**) ile karşı karşıya kalıyoruz. İçerisinde bulunduğu toplumun sertliği ve acımasızlığı göz önüne alındığında fazla içine kapanık ve yumuşak kalarak dışlanan Chrion'un kabuğundan çıkışını izliyoruz. Cinsel kimliğinin açığa çıkmasıyla Chrion'u ilk kez kendi gibi görsek de bu durumun fazla uzun sürmediğine tanıklık ediyoruz. Film boyunca Chrion'a sataştığını gördüğümüz bir karakterin tacizlerine daha fazla tahammül edemeyen Chrion'un kendisinden hiç beklenilmedik ölçüde sert tepkisi ve başvurduğu şiddet filmin, ikinci bölümünü noktalarken olay örgüsü ve karakter inşasında sert bir kırılmaya karşılık geliyor.

Üçüncü ve son bölüm olan Black (**Trevante Rhodes**) ise farklı olana tahammülü olmayan toplumun yarattığı baskı ile herkesi nasıl bilindik kalıplara girmeye zorladığını kanıtlar nitelikte. Winston karakteri gibi direnen Chrion'un en sonunda topluma yenik düşmesi **George Orwell**'in *1984*'ü çağrıştırıyor. Yaşadıklarından dolayı Chrion olmaktan vazgeçen ana karakter son bölümde karşımıza bir uyuşturucu satıcısı olarak çıkmaktadır. İçinde bulunduğu sosyo-ekonomik koşulların bencilliği ve sertliği karşısında daha fazla direnemeyen Black'i herkesin istediği gibi ataerkil topluma uygun bir birey olarak görüyoruz. Filmin üçüncü bölümünün başında ıslah evinden çıktığını öğrendiğimiz Black'in ıslah evinde neler yaşadığını ve bu radikal dönüşümüne neden olan sebepleri yönetmen belli ki bilinçli olarak gölgede bırakarak izleyicinin süreçten çok sonuca odaklanmasını istiyor.

Filmi izlediğimiz süre boyunca ana karakterimizle yakın bir bağ kuramıyor oluşumuz onun hakkında kafamızda soru işaretleri bıraksa da bu mesafeli duruşun her izleyicide farklı duygular ve anlamlar oluşturabileceği aşikâr. Teknik ekibin başarısı dışında bir karakterin üç farklı evresini paylaşan oyuncular **Alex Hibbert** (Little), Ashton Sanders (Chrion) ve Trevante Rhodes'in (Black) oyunculukları oldukça güçlü. Sekiz dalda Oscar'a aday olan *Ay Işığı*'nın müzik dalında da aday oluşu filmdeki duyguların izleyiciye başarılı bir şekilde aktarılmasında isabetli müzik seçiminin önemini hatırlatıyor. Özellikle Chrion bölümünün müziği bir hayli başarılı.

Ay Işığı, modern tiyatronun en parlak ve ödüllü oyun yazarlarından **McCraney**'nin *Moonlight Black Boys* adlı oyunundan sinemaya uyarlandı. Jenkins'in yönettiği *Ay Işığı*, mora çalan siyah tonuyla önceki yıl ödülleri gölgeleyen "Oscar çok beyaz" tartışmasını tarihe karıştıran bir etkiye sahip. En İyi Uyarlama Senaryo, En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu ve En İyi Film dallarında Oscar heykelciğini kazanması, Akademi Ödülleri'ne yönelik ırkçılık tartışmalarını bir süreliğine soğutacak nitelikte. Gerçi, En İyi Film Ödülü'nün açıklanışı sırasındaki tarihi hata, Oscar'ı temsil eden her şeyden rol çalacak kadar çarpıcı bir ana dönüşerek kazananların bile önüne geçmeyi başardı.

Son olarak Jenkins'in çekmiş olduğu ilk uzun metraj filmi *Medicine for Melancholy* ile Amerikalıları kendi kendilerine yeten bir keşif yolculuğuna çıkartırken *Ay Işığı* ile yönetmenin daha ana akım bir iş kotardığını belirtmek gerek. Buna karşın yönetmenin eşcinsel bir yaşamı, estetik bir yaklaşımla anlatarak renklerin ısrarla yok sayılmaya çalışıldığı günümüzde göz ardı edilen renkleri ve tonları işlemesi önemli ve değerli.

Okja: Samimiyetsiz Bir Sistem Eleştirisi

Orçun Üzüm

Güney Koreli yönetmen **Joon-ho Bong**'un yeni filmi *Okja*, kapitalizme ve et endüstrisine karşı, tüketim toplumunu eleştirdiği iddiasıyla yola çıkmasına karşın, samimiyetten bir hayli uzak kalıp, hakiki bir duygudaşlıktan ziyade vicdan azabı ya da daha doğru bir tabirle duygu sömürüsüne yaslanan bir yol izliyor.

70. Cannes Film Festivali'nin ana yarışmasında yer alan **Netflix** yapımı iki filmden biri olan *Okja*, festival başkanı **Pedro Almodovar**'ın Netflix'e karşı tavrı ve keskin söylemleri, sonrasında filmin gösterimi sırasında salonun yarısı tarafından yuhalanması epey yankı uyandırmıştı. Netflix-Cannes tartışmaları bir yana dursun, filmin ana yarışmada yer almaya hak kazanmış oluşu, *Okja*'nın sinematografik sıradanlığı düşünüldüğünde başlı başına şaşırtıcı. Sisteme yönelik eleştirel bir mesaj albenisiyle yola çıkan filmin parayı olumlayan, onsuz ne kadar çabalarsak çabalayalım bir yere varamayacağımızı düşündüren sonu, filmin tamamına sinen samimiyetsizliği fazlasıyla karşılayacak nitelikte. Hayvanını kurtarmak için her yolu deneyen kız çocuğunun balık tutup bir güzel kızartması, kendi hayvanına gösterdiği merhameti, diğer canlılardan esirgemesi, senaryoda gözden kaçmayan samimiyetsizliklerden yalnızca biri.

Okja, uluslararası “Mirando Corporation” isimli şirket tarafından üretilen yirmi altı süper domuz yavrusundan bir tanesi. Şirket tanıtım amacıyla çeşitli ülkelere gönderdiği bu hayvanlardan on yıl sonra en sağlıklı ve güzel olanı geri alıp sahibine ödül verecektir. Okja, yetiştirilmek üzere teslim edildiği çiftlikteki küçük kız Meji’nin en yakın dostu haline geliyor. Şirket, yarışmanın sonucu olarak Okja’yı Amerika’ya tanıtım için götürmeye kalktığı zaman, Meji Okja’yı kurtarmak için elinden geleni yapıyor.

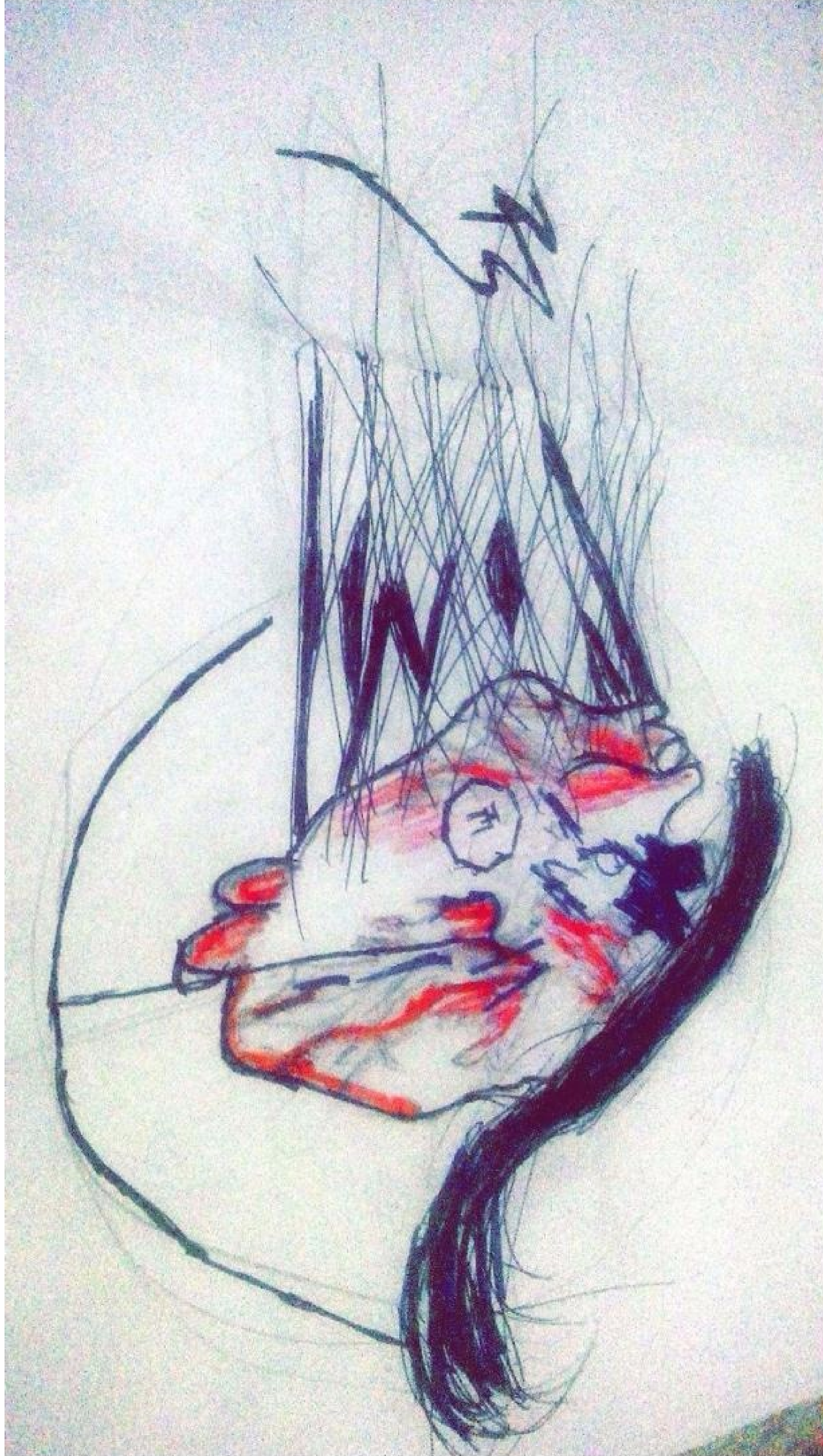
Sistem eleştirisine soyunan film, çocuk- hayvan dostluğunu konu alan bir öyküye bürünüyor. Kurtarma mücadelesinde Meji’ye, hayvan hakları savunucu olduklarını söyleyen bir grup katılıyor ve ortalama bir animasyon/macera filminden hallice bir takip sahnesiyle film devinim kazanmış oluyor. Örgüt, Meji’ye ve dolayısıyla izleyiciye hayvanların haklarını savunan, nazik ve her canlının iyiliğini isteyen bir yapıda tanıtılırken örgüt lideri en ufak bir hatada arkadaşını dövmekte bir sakınca görmüyor. Buradaki çelişki yönetmenin, örgütlere bakışının samimi olmadığıyla ilişkilendirilebilir zira örgüt liderinin sekter tavrı, bu tip yapılanmaları yermekten başka bir noktaya varmıyor.

Film oldukça sorunlu başlayıp, sorunlu bir şekilde son buluyor. Filmde anlatılan hayvan katliamı ve bundan kar sağlayan sistem elbette ki karşısında durulması gereken ve her alanda mücadele verilmesi gereken bir konu fakat bu mücadele nasıl olmalı? Hayvan katlini ve bundan kar elde eden sistemi eleştiren bir filmin tek önermesinin 'Parasını ver kendi hayvanını koru' şeklinde açığa çıkması, her şeyden önce ele aldığı konuya ihanettir. Filmi sistem karşıtlığı açısından çekici kılmak adına *Okja*'nın genel anlatısıyla bir hayli çelişecek gerçeklikteki polis şiddeti sahnesine rağmen sonuç itibarıyla hikâye, taşladığı sistem ile aynı safta konumlanıyor. Filmde yer alan örgüt üyelerinin şiddet gördükten sonra hapse atılması, Meji'nin parasını verip kendi hayvanını kurtarması ve şirketin yine kazanıp kar ettiği bir son ile noktalanan filmde Güney Koreli yönetmen sistemi yenilmez ilan etmiş bile! Filmin çelişkili ve samimiyetsiz tavrı öylesine bıktırıcı ki, karikatürize edilirken parodinin ince sınırlarını kaçırması sonucu *Okja*'yı zaman zaman ciddiye almak güçleşiyor. Sistemin sarsılmazlığına karşı köktenci çareler ve bu yönde çabalar yerine bireysel tepkimelerin, sistem içi alt başlıklarda reformcu tavrı yeğleyen *Okja*, Bong Joon-ho Bong'un filmografisi içerisindeki en kötü film olarak karşımıza çıkıyor.

Bireyin Bilinçaltından Toplum

Burhan Tekçe

Akşamüzeri

Nilay Yıldırım

İkimiz de,

Kalbimizden,

Kırık birkaç parçayı

Masanın üzerine bıraktık.

Yapraklar hışırdıyordu.

Kulağımıza gelen,
Ani, bilindik, o sesler
Bu huzurlu bahçeyi ve
Tahta masayı çınlattı.
Hâlbuki…
Yalnızca birkaç kırıktı.

Söylenmemiş basit cümleleri,
Sessizliğimizle onayladık.

İklimsiz şehrimizin nemli rüzgarı,
Bizi sarmalıyordu;
Sarılmadık.

Korkunç karanlık
Dökülüyordu yeryüzüne.

Kalbim,
Esaretinden azat edilmiş,
Acıyla çarpan bir varlık.
***

Görsel: *Venedik'te Günbatımı* – **Claude Monet** (1908)

Tanık

Kemâl Hatipoğlu

Çok garip.
O kadar garip ki
Yaşadığım bu hayatın
Tek tanığı benim.
Konuşmuşum, yürümüşüm;
Âşık olmuşum, ölmüşüm…
Kimse bilmemiş bunları,
Çok garip.
Yaşadığım bu hayatın
Tek tanığı benim.

İstanbul, Temmuz 2017.

Görsel:
Yalnızlık
Veronica Byers

Gözlerin Kelebek

Tamer Şarkaya

Gözlerine baktım kelebekler uçuyor.
Hey! Özgürlüğümüzün kelebeği
Çok sevinme dedi;
Yaşlı iğde ağacı
Kelebeklerin ömrü az olur.
Sabaha çıkmaz
Tut elini çabuk tut

Saatleri;
Denizin en derin dalgasına attım
Zamanı bütün kitaplardan çıkarttım
Ey! Kelebek gözlüm
Özgürlüğüm
İşte bak
Zaman durdu yok
Saat yok
Bilen yok
Aynı dakikanın
Aynı saniyenin
Aynı salisesindeyiz
Sen ve ben

***

Görsel: *Çim ve Kelebekler* – **Vincent van Gogh** (1889)

AZİZM 10. YIL
SANAT ÖRGÜTÜ